

Johanna Hulkko

GEOETSIVÄT
ja rosvopäällikön aarre

Kuvittanut Jari Paananen

Karisto
Hämeenlinna

Taiteen edistämiskeskus on tukenut
tämän kirjan kirjoittamista.

Kiitos Tuomas Pöysti, nimimerkki miksu69,
Gabriella Csonka-Müller ja Harjus.

Teksti © Johanna Hulkko ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

Kuvitus © Jari Paananen

ISBN 978-951-1-43293-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

1.

Männistön entiselle leirintäalueelle johti jyrkkä mäki, jossa polkupyörän sai kiihdytetyksi hurjaan vauhtiin. Emmi painoi edellä, pikkusisko Salli heti hänen peränsään. Raparperi tuli viimeisenä ja tarkkaili, kuinka Petteri ja Pasi-Antero kilpailivat, kumpi ehtisi pystyyn nostetulle puomille ensin. Asvaltti oli kupruilla, ja ystävien päät pomppivat lujassa vauhdissa kuin kesäiset ongenkohot järvenpinnalla.

Oli kesä, oli loma, oli vapaus.

Männistöstä oli nopeasti tullut etsivien lempipaikka. Järven ympäröimällä niemellä sijainnut leirintäalue oli suljettu. Asuntovaunut oli viety pois ja mökit seisoivat hiljaisina vehreän luonnon keskellä. Uimaranalla kävi vielä satunnaisia kävijöitä mutta harvoin. Koko alue odotti.

Kaupungin suunnitelma oli, että alue puretaan ja tilalle rakennetaan asuintaloja. Geoetsiviä tuleva harmitti, sillä Männistö oli ennen ollut eloisa ja hauska paikka, jossa oli saanut uida, pelata minigolfia tai ostaa ja syödä vaikka pitsaa. Nyt alue kyyhötti hiljaisena ja vaienneena.

Raparperin isä oli kuitenkin selittänyt, miten alueen myyminen auttaisi kaikkia kaupunkilaisia. Uudet asukkaat toisivat uusia verotuloja, ja niillä euroilla rakennettiin niin kouluja, teitä kuin kirjastojakin. Ja

ehkä kaikille kaupunkilaisille avoin uimarantakin voisi vielä säilyä alueella.

Etsivät olivat löytäneet autiosta niemestä monta hauskaa seikkailupaikkaa. He pitivät siellä pyöräkisoja, ja yksi loistava kiipeilypuukin seiso i rannassa kohoavan kallion kyljessä. Suuri tuomi haaro i oksiaan joka suuntaan, ja he kaikki viisi olivat löytäneet oman oksansa lehvistön lomassa.

Iltapäivällä he lähtisivät taas tutkimaan niemeä.

Geoetsivien vanha geokätköily-ystävä Hurjus lähetti Raparperille yllättäen innostuneen viestin.

Oletteko vapaina ensi lauantaina?

Viestittelystä selvisi, että Hurjus oli voittanut erämessujen arvonnassa kurssin, jolla opeteltiin puukiipeilyä. Etsivätkin olivat

usein törmänneet kätköihin, joiden löytäminen edellytti kiipeilytaitoja.

Oksaiseen puuhun oli usein melko helppo nousta, kun ensin suunnitteli rauhassa reitin. Piti vain olla tarkkana, ettei astunut liian ohuille oksille. Vaatteet kannatti myös valita siten, etteivät ne tarttuneet helposti kiinni.

Emmi oli kerran juuttunut pitkäksi aikaa erääseen tammeen, kun hän oli lähtenyt kohti yläoksia liian monimutkainen asu päällään. Ensin kaikki oli sujunut ongelmitta ja Emmi oli nauttinut aina vain paranevista näköaloista. Sitten ensimmäinen oksa oli takertunut puseron helmaan. Kohta jo toinen oli tarrannut haaroittuvilla sormillaan hihansuuta koristaviin rimpsuihin. Pian vaateen lievekkeet ja lepareet olivat sitoneet hänet tiukasti oksiin kuin muodonmuutosta odottavan perhoskotelon. Hän vapautui

vasta, kun paikalle hälytettiin hänen äitinsä, joka sai tytön irti terävillä kangassaksillaan.

Emmiä ihanan nyöritunikan menettäminen oli harmittanut niin, että nykyään hän pukeutui aina mahdollisimman vartalonmyötäiseen asuun, kun kyse oli puukätköistä.

Männyt olivat suomalaisista puista kaikkein vaikeimmat kiivetä. Niiden kasvutapa oli sellainen, että ne pudottivat alimmat oksat sitä mukaa, kun ne kuroivat kohti taivasta. Ainoa tapa päästä turvallisesti korkeaan petäjään oli käyttää kiipeilyköysiä ja -varusteita.

Mutta nyt Hurjus pääsisi opettelemaan, miten kiipeilyköysiä käytetään. Taito oli jokaiselle geokätköilijälle tärkeä ja opettajana tällä kertaa huippuammattilainen. Ja mikä parasta, Hurjus saisi ottaa muutaman

ystävän mukaan kurssille. Koska etsivät eivät olleet vielä aikuisia ja kätköilivät yhteisen nimimerkin alla, kurssinpitäjä oli ottanut heidät kaikki mukaan. Myös pari muuta alueen kätköilijää liittyisi seuraan.

Hurjus iloitsi viestissään.

Vähän siinä piti venyttää, mutta suostui!

Nyt vain kurssille pitäisi keksiä hyvä paikka. Kouluttaja tulisi paikalle pääkaupunkiseudulta, eikä hän tietenkään voinut tuntea Nokian puita niin hyvin, että olisi voinut valita sopivan sijainnin harjoitteluun.

2.

Raparperi, Petteri, Pasi-Antero ja Salli heittelivät frisbeetä Raparperin pihassa, kun Emmi touhotti paikalle.

”Oletteko kuulleet, että Männistössä on aarre? hän sanoi hengästyneenä.

”En usko aarteisiin”, Salli vastasi napakasti.

”Miksi et?” Pasi-Antero kysyi hämmästyneenä. ”Olen koko elämäni toivonut löytäväni paljon rahaa. Se ratkaisisi meidän perheen pulmat.”

”Minä uskon lottoon”, Salli sanoi.

Sitten hän kertoi komeasta voitostaan. Hän oli edellisessä arvonnassa saanut 3 euroa 52 senttiä pelkällä kahden euron panoksella.

”Helppoa kuin heinänteko”, Salli sanoi.

”Eihän lapset edes voi lotota”, Raparperi muistutti.

Kävi ilmi, että Salli oli osallistunut isänsä lottoon sijoittamalla summan viikkorahoistaan.

Petteri alkoi kertoa, kuinka lotto ei tilastollisesti ollut ollenkaan hyvä keino rikastua. Mutta Raparperia oli alkanut kiinnostaa aarre, jonka Emmi oli maininnut.

”Mikä se aarre on?” Raparperi kysyi.

”Jotain satumaista kuulemma”, Emmi sanoi salaperäisenä.

”Ehkä lampun henki”, Salli keksi. ”Mitä toivoisitte, jos saisitte kolme toivomusta?”